

Quo Vadis CUP

written by Fredi Bentanachs | 30 de juny de 2016

Podríem dir allò de la història és repeteix, gairebé calcada, amb la diferència dels mitjans utilitzats però amb els mateixos resultats.

A la dècada dels anys 80 l'independentisme fa un salt qualitatiu important i surt de les catacumbes al carrer. La unitat dels dos PSAN més els JFNC (Joventuts del Front Nacionalista de Catalunya) i gent independent de les assemblees territorials del moviment llibertari àdhuc del moviment *squater* (ocupa), varem aconseguir – no sense esforços i renúncies – fundar el Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i l'organització armada Terra Lliure. Per primera vegada l'independentisme es va nodrir no només de joves de classe mitjana catalanoparlants, sinó que el salt qualitatiu fou enorme: l'MDT creixia a la perifèria a llocs com ara Badalona, Santa Coloma de Gramanet, Cornellà, l'Hospitalet i Ciutat Badia. L'alliberament nacional i social, autèntic esperó de l'independentisme, es consolidava tot i arraconant a poc a poc no només el catalanisme autonomista burgès sinó a l'esquerra socialista espanyola més enllà del PSOE/PSUC. Es posava en evidència l'hegemonia de l'equilibri de la transició.

El pujolisme i el felipisme eren dos llops que es nodrien un a l'altre sense fer-se mal, i l'MDT esdevingué el perill a batre. La joventut del projecte i el sectarisme dels dos grups de l'MDT, inflats tant per l'autonomisme com per l'espanyolisme (CNI), varen burxar tant que, dissortadament, triomfaren i es desembocà amb els tristos i coneguts enfrontaments, àdhuc armats, del Pi de les Tres Bronques i el Fossar de les Hòsties. Sense cap intervenció policial, això sí, tot gravat. Allò va destruir l'MDT i va radicalitzar les dues branques en un absurd sectarisme que va portar a l'esquerra independentista a vagar pel desert durant vint anys.

La lluita i l'esforç d'aquests anys van fer néixer l'esperança després de les xerrades a Vinaròs, i amb el temps, la CUP recolliria tot el millor de l'MDT. Dissortadament també la llavor de la discòrdia.

Crec sincerament que la CUP, l'esquerra independentista, és imprescindible per aconseguir la República Catalana, i cal que tan Poble Lliure com Endavant han de fer l'impossible per arribar a un acord i treure la CUP del pou on la supèrbia i el dogmatisme l'han fet caure. No esmento les organitzacions minoritàries trostkistes, totalment fora de la realitat al segle XXI, car llur forma sectària de funcionament és pròpia del segle passat i errònia i obsoleta. Són totalment prescindibles en el si de l'esquerra independentista.

Sap greu veure com els joves i molt cultivats culturalment líders de la CUP són tan negats políticament.

Cal ser més humil i acceptar de bon grat les lliçons del passat. El que va passar amb l'MDT és una gran lliçó per esmenar els errors i caminar decididament cap al Setembre de la Victòria. Hi som a temps.

El poble treballador català no ha fet l'esforç d'arribar fins aquí perquè pel pur sectarisme d'uns quants es quedi orfe de l'única organització d'esquerra de referència capaç de destruir el lerrouxisme botifler de l'univers Colau/PODEMOS.

Cal recuperar la confiança i l'equilibri entre tots pel bé de la Pàtria i de la futura República Catalana.

Teniu el deure de superar els enfrontaments dogmàtics que no duen a la victòria d'un o l'altre bàndol, sinó a la destrucció dels dos, i segurament a la dissort de l'esquerra independentista.

Tants companys morts, torturats, empresonats i exiliats no merexem aquest absurd final. La lluita continua i de vosaltres depèn la victòria.

Donec perferiam.